

EURÓPAI PARLAMENT

2004

2009

Plenárisülés-dokumentum

A6-0495/2007

6.12.2007

JELENTÉS

a nemkívánatos járulékos fogások csökkentésére és a visszadobás gyakorlatának megszüntetésére irányuló politikáról az európai vizeken folytatott halászat vonatkozásában
(2007/2112(INI))

Halászati Bizottság

Előadó: Carl Schlyter

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	11
VÉLEMÉNY A KÖRNYEZETVÉDELMI, KÖZEGÉSZSÉGÜGYI ÉS ÉLELMISZER- BIZTONSÁGI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL	18
ELJÁRÁS	22

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a nemkívánatos járulékos fogások csökkentésére és a visszadobás gyakorlatának megszüntetésére irányuló politikáról az európai vizeken folytatott halászat vonatkozásában (2007/2112(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság „A nemkívánatos járulékos fogások csökkentésére és a visszadobás gyakorlatának megszüntetésére irányuló politika az európai vizeken folytatott halászat vonatkozásában” című közleményére (COM(2007)0136),
- tekintettel a halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20- i 2371/2002/EK tanácsi rendeletre¹, és különösen annak 2. cikkére,
- tekintettel a Bizottság által a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, a halak visszadobásának csökkentésére vonatkozó közösségi cselekvési tervről szóló közleményére (COM(2002)0656), illetve az Európai Parlament erről szóló 2003. június 19-i állásfoglalására²,
- tekintettel a környezetbarátabb halászati módszerekről szóló, 2006. március 15-i állásfoglalására³,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezetének 1982. december 10-i tengerjogi egyezményében foglalt, a kizárólagos gazdasági övezeteken túlnyúló halállományok és a hosszú távon vándorló halállományok védelmére és kezelésére vonatkozó rendelkezések végrehajtásáról szóló, 1995. évi megállapodásra⁴,
- tekintettel a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (A tengervédelmi stratégiáról szóló irányelv) szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló bizottsági javaslatra (COM(2005)0505) és az Európai Parlament ezzel kapcsolatos 2006. november 14-i álláspontjára⁵,
- tekintettel eljárási szabályzatának 45. cikkére,
- tekintettel a Halászati Bizottság jelentésére és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményére (A6-0495/2007),

A. mivel a halállomány visszadobásának kérdése olyan világméretű probléma, amely a becslések szerint az évente kifogott hal- és egyéb fajok egynegyedének megfelelő, 7

¹ HL L 358., 2002.12.31., 59.o.

² HL C 69E, 2004.3.19, p. 149.o.

³ HL C 69E, 2004.3.19, p. 319.o.

⁴ <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N95/274/67/PDF/N9527467.pdf>.

⁵ HL C 69E, 2004.3.19, p. 86.o.

millió és 27 millió tonna közötti mennyiséget tesz ki, és mivel nem áll rendelkezésre becslés az EU egészére vonatkozóan, noha a FAO becslései szerint az északi-tengeri visszadobások 500 000–880 000 tonnára tehetők,

- B. mivel az ilyen kiterjedt visszadobás károsítja a környezetet, megakadályozza a kimerült állományok helyreállítását, továbbá időbe és energiába kerül a halászati iparágnak,
- C. mivel Borg biztos „etikátlanként” jellemezte a visszadobások ilyen mennyiségét,
- D. mivel valamennyi politikai érdekelt fél – különösen a halászati iparág részéről – részvétele alapvető feltétele a tengeri erőforrások fenntartható kezeléséhez hozzájáruló intézkedések meghatározásának,
- E. mivel a visszadobás olyan jelenség, amely nem egy bizonyos felszereléstípus használatához kapcsolódik, hanem az adott halászat természete is befolyásolja, amint ez az Európai halászatok esetében is tapasztalható, amelyek szinte kivétel nélkül több halfajt halásznak, ahol nagyobb a visszadobás veszélye; mivel egyes kézi halászatoknak alacsonyabb lehet a visszadobási aránya, hiszen nagyobb arányban felhasználják a halat és a halászterületek ismeretével kerülnek el a nemkívánatos fogást,
- F. mivel a magas visszadobási arányokkal rendelkező halászatok azt eredményezhetik, hogy csökken a nyilvánosság piacon lévő halakba vetett bizalma és ez végső soron érinti az értékesítéseket,
- G. mivel a visszadobást tényezők sora okozza, beleértve a túlzott mértékű halászati erőfeszítést, a TAC-okkal és kvótákkal kapcsolatos jelenlegi, a kvótával nem rendelkező halak visszadobását megkövetelő megközelítést, sok halászterületen a felszerelésre vonatkozó előírások és a legkisebb kirakodási méret egymásnak való megfelelésének hiányát, a lefölezést és egyéb kereskedelmi gyakorlatokat; mivel hagyományosan a halászfelszereléssel és halászati gyakorlatokkal kapcsolatos legtöbb innováció a halfogások növelésére, nem pedig arra irányul, hogy szelektívebb és a környezetet kevésbé károsító módon halásszanak,
- H. mivel a nemzetközi szinten aláírt, a visszadobások és járulékos fogások csökkentése tekintetében konkrét nyilatkozatokat tartalmazó dokumentumok közül az EU elfogadta a FAO felelősségteljes halgazdálkodásról szóló magatartási kódexét és a tengeri madarakra és cápákra vonatkozó nemzetközi cselekvési terveket, a 21. ENSZ-program 17. fejezetét, a világ halászatairól szóló római konszenzust, a halászatoknak az életbiztonsághoz való fenntartható hozzájárulásáról szóló kiotói nyilatkozatot, az ENSZ tengerjogi egyezménye rendelkezéseinek és az ENSZ Közgyűlése 1994. évi 49/118. számú, illetve 1995. évi 50/25. számú határozata rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló New York-i megállapodást, valamint az 1995-ös parlamentközi konferencia állásfoglalását, a veszélyeztetett fajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezményt (CITES) és a biodiverzitásról szóló egyezményt (CBD);
- I. mivel az EU a regionális halászati szervezetek, valamint a részvételével létrejött két-

és többoldalú egyezmények keretében többféle kötelezettségvállalást fogadott el,

1. üdvözli, hogy a Bizottság újból megkísérli az e komoly témában folytatott megbeszélések ösztönzését azzal a céllal, hogy úgy alakítsák át a közös halászati politika (KHP) súlypontjait, hogy a visszadobás gyakorlata végleg megszűnjön;
2. üdvözli a Bizottság javaslatát mint az első olyan kísérletet, amely a járulékos fogások problémájának mélyére kíván ásni, de hangsúlyozza, hogy sürgősen ki kell dolgozni e környezetvédelmileg fenntarthatatlan, erkölcstelen és sokszor a teljes halfogás 90%-át kitevő gyakorlat megszüntetésére vonatkozó rendeleteket;
3. üdvözli továbbá, hogy a visszadobások új fogalom meghatározása kiterjed a nem kereskedelmi halfajokra és egyéb fajokra, aminek következtében az ilyen egyéb típusú visszadobásokat is csökkenteni kell;
4. hangsúlyozza, hogy az EU szakpolitikájának hatékonyan kell kezelnie a járulékos fogások különböző típusait (beleértve, de nem kizárólag, a gerincteleneket, a korallokat, a tengeri emlősöket, a madarakat és a teknősöket) és a környezetbarát fogási módszereket kell támogatnia, amelyek nem veszélyeztetik a tengeri biodiverzitást és nem okoznak felesleges károsodást más élő szervezetekben sem;
5. aggodalommal állapítja meg azonban azt, hogy igen csekély haladás történt a tengeri madarakra és cápákra vonatkozó közösségi cselekvési tervek kidolgozásában, annak ellenére, hogy a Bizottság emellett 1999-ben kötelezte el magát, és sürgeti a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb fejezze be mindkét tervet;
6. felhívja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az albatroszokról rendelkezésre álló tudományos szakvéleményeket, mivel jelenleg ezek a madarak – különösen a horogsoros halászat során – olyan nagy mennyiségben pusztulnak el, hogy az a kipusztulásuk veszélyét vetíti elő;
7. úgy véli, hogy a visszadobások csökkentésére irányuló egyik hatékony intézkedés általánosságban a halászati erőfeszítés csökkentése, amelyet a szelektív intézkedések javítása kísér; elismeri, hogy a csökkentett mértékű halászati nyomás jelentős előnyökkel járna az ipar számára azzal, hogy lehetővé teszi a kimerült állományok helyreállítását és azt, hogy produktívabbak legyenek, valamint a fogások válogatása tekintetében időt és erőfeszítéseket takarít meg;
8. úgy véli, hogy a járulékos fogások és a visszadobások komoly ökológiai és gazdasági problémát jelentenek, hiszen egyrészt felelősek a néhány ökoszisztémában tapasztalható aránytalanságokért, másrészt egyik legfőbb okozói a magas gazdasági értékkel rendelkező – például tőkehal – készletek kimerülésének;
9. úgy véli, hogy a visszadobások csökkentése elősegíti a tengeri stratégiáról szóló irányelvben előírt, jó környezetvédelmi állapot elérését;
10. úgy véli, hogy a visszadobások csökkentésére irányuló programokat teljes mértékben be kell vezetni a halászatok fenntartható igazgatásáról szóló általános közösségi

politikába;

11. úgy véli, hogy a visszadobások okai halászatonként eltérőek és a halászat részletes technikáitól, illetve a halászat típusától függenek, így a megoldásoknak is az egyes esetekhez kell igazodniuk;
12. bár a járulékos fogás mint általános gyakorlat nem menthető, elismeri, hogy néhány fajról közismert, hogy elengedésük után magas köztük a túlélési arány, és hogy az ezekre és a veszélyeztetett és védett fajokra vonatkozó halászati tilalomtól való eltérést engedélyezni kell, amennyiben túlélési képességük megfelelően alátámasztott tudományos tényekkel kimutatható;
13. hangsúlyozza, hogy az új szabályozás hatékonysága az Európai Unió halászataival kapcsolatos tudományos vizsgálatokból eredő eredmények megfelelő felhasználásától, valamint az egyes vizek egyedi – egyrésztől azok elhelyezkedéséből és a tengeri organizmusok sokféleségéből, másrésztől pedig az évek óta szokásos fogási gyakorlatokból adódó – jellemzőinek figyelembevételétől függ;
14. gratulál az ipar azon szereplőinek, akik nemrégiben programokba kezdtek a visszadobásokat csökkentő szelektívebb halászfelszerelések és halászati gyakorlatok kidolgozására, illetve a többiek arra való ösztönzésére, hogy a halászfelszerelések terén meglévő vitathatatlan szakértelmük felhasználásával járuljanak hozzá ehhez a folyamathoz, hogy még innovatívabb technikákat találjanak; sajnálatát fejezi ki a Bizottsághoz intézett néhány olyan beadványban tapasztalható hozzáállás miatt, amelyek a visszadobások csökkentésére irányuló intézkedéseket „kényelmetlennek” tartják;
15. üdvözlöi a skót kormány által a skót halászati iparággal együttműködve bevezetett valósidejű lezárások önkéntes rendszerét, amelyben három hetes időszakokra lezárják azokat a halászterületeket, ahol a hajók kapitányai nagy mennyiségű mérethen aluli tőkehalat észlelnek; úgy véli, hogy az ilyen, Európában elsőként bevezetett rendszerek a halászati iparral teljes együttműködésben hozzájárulhatnak a visszadobások csökkentéséhez;
16. egyetért a Bizottsággal abban, hogy már nem életképes a KHP-nak a visszadobások csökkentésére irányuló, klasszikus megközelítése – a növendék halak visszaengedésének megelőzése érdekében még soha nem tapasztalt mértékben részletes, a halászok bevonása nélkül hozott technikai intézkedések alkalmazásával történő, túlzottan részletes irányítás –, és azt olyan programokkal kell kiegészíteni, amelyek arra ösztönzik a halászokat, hogy csökkentsék a visszadobásokat, ugyanakkor figyelembe veszi az egyes halászatok egyedi jellemzőit, így a halászok körében nagyobb elfogadottságot élvezhetnének; úgy véli azonban, hogy kizárólag a halászfelszerelések és halászati gyakorlatok technikai módosításával lehet elérni a visszadobások csökkentését;
17. megjegyzi, hogy a Bizottság által a leghatékonyabbnak ítélt megoldási lehetőség a visszadobás tiltása, noha egy ilyen tiltás végrehajtása nehézségekbe ütközhet és így szükség lehet a pénzügyi, logisztikai és humán erőforrások növelésére;

18. úgy véli, hogy a lefőlözés (a megfelelő, szabályos halak visszadobása a piacon magasabb árat elérő halakért) gyakorlatát tiltani kell, annak ellenére, hogy a tiltást nehéz lenne végrehajtani; úgy véli, hogy néhány hajón ki kell próbálni videó-megfigyelő rendszer bevezetését a végrehajtás megkönnyítése érdekében;
19. megjegyzi, hogy a halászoknak és egyéb érdekelt feleknek meghatározó szerepet kell játszani az ellenőrzésben ahhoz, hogy elfogadják és felelősséget vállaljanak a visszadobások megszüntetésére irányuló politikákért, mivel együttműködésük és részvételük kulcsfontosságú a büntető intézkedések végrehajtásában; hangsúlyozza, hogy a más jogrendszerekben létezik együttműködés és érdemes azokat megvizsgálni, például Kanada és Új-Zéland kísérletezett a halászhajókon a halászok egyetértésével telepített videó-megfigyelő rendszerrel (CCTV) és a visszajelzések szerint ez az intézkedés rendkívül hatékonynak bizonyult a visszadobások megszüntetésében;
20. ösztönzi a Bizottságot, a tagállamokat és az egyéb érdekelt feleket, hogy a halászati gyakorlatok javítása érdekében fontolják meg az ipar számára ösztönzők alkalmazását; úgy véli, hogy az ilyen ösztönzőkre vonatkozóan különféle lehetőségek léteznek, beleértve:
- lehetővé tenni a szelektívebb halászfelszerelést használó hajók számára több idő eltöltését a tengeren növelni a megengedhető halászati időt,
 - a szelektív felszerelést nem használó hajók elől elzárt területen preferenciális hozzáférés biztosítása a szelektív felszerelést használó hajók számára,
 - a szelektívebb halászfelszereléssel rendelkező hajók számára annak lehetővé tétele, hogy olyankor is halászhassanak, amikor ez mások számára nem megengedett;
21. megjegyzi, hogy a bizonyos halállományok és halállomány-csoportok tekintetében a halfogási korlátozások alá tartozó vizeken tartózkodó közösségi hajókon és a közösségi vizeken a 2007. évben alkalmazandó halászati lehetőségekről és a kapcsolódó feltételekről szóló 2006. december 21-i 41/2006/EK tanácsi rendelet már tartalmaz példát a preferenciális hozzáférésre a szelektív halászfelszerelés tekintetében: a válogató rácsot használó, vonóhálós norvéghomár-halászhajók számára rendelkezésre álló, a tengeren eltölthető további napok révén és egyetért, hogy fontolóra kell venni az ilyen ösztönzőket;
22. meggyőződése, hogy a pozitív és negatív ösztönzők kombinációjára kedvezőbben és sokkal hatékonyabban reagálna az ipar, amelynek lehetőséget kell adni arra, hogy eredményeket mutasson fel; úgy véli továbbá, hogy a visszadobási tilalmat csak azután szabad elfogadni, hogy kipróbáltak más típusú negatív ösztönzőket, beleértve a szembőség növelésének, a zárt területek és egyéb intézkedések időzített sorozatát;
23. hangsúlyozza, hogy fontos a működőképes ellenőrzési rendszer a visszadobási tilalom bevezetését követően; felhívja a figyelmet arra, hogy a visszadobott halmennyiségre vonatkozó ismeretek hiánya hátrányosan hat a halállomány méretére és a halpusztulásra vonatkozó becslésekre, valamint megnehezíti a méretkövetelményeknek meg nem felelő halak kifogásának megakadályozására

irányuló intézkedések kiértékelését; felszólítja a Bizottságot újabb megfigyelési technikák kidolgozására, továbbá ezzel összefüggésben felhívja a figyelmet az elektronikus hajónapló által kínált lehetőségekre;

24. ragaszkodik ahhoz, hogy a visszadobás egyik fő okát – a piac által megkövetelt visszadobást – illegálissá kell nyilvánítani, és az azt lehetővé tevő felszereléseket – fedélzeti válogató rácsokat a nyílt tengeri halászhajókon – be kell tiltani;
25. egyetért azzal, hogy a legésszerűbb eljárás meghatározott számú kísérleti halászat kiválasztása a végrehajtott visszadobások mennyisége vagy az érintett fajok megőrzési állapota alapján; hangsúlyozza a közösségi halászatok földrajzi sokszínűségének képviseletére több területen kiválasztott kísérleti projekt fontosságát; úgy véli, hogy minden kísérleti projektnek elegendő hajóval kell rendelkeznie ahhoz, hogy lehetővé tegye a halászat változatosságát és biztosítsa a megfelelő információcserét a halászat többi tagjával; javasolja, hogy két lehetséges halászati tevékenység a különféle, fenékvonóhálós halászat, valamint a tőkehalat fogó és visszadobó halászat; javasolja, hogy amíg e kísérleti projektek zajlanak, más halászatokat is értékelni kell visszadobási arányukra vonatkozóan;
26. ragaszkodik ahhoz, hogy prioritást élvezzen a legnagyobb kárt okozók, vagyis azon halászati típusok megállítása, amelyek a legnagyobb mértékű és legszéleskörűbb visszadobási gyakorlatot folytatják, például a merevítőrudas zsákhálók, a norvég rák fogására alkalmas vonóhálók és a marénák fogására alkalmas vonóhálók;
27. javasolja, hogy a legkisebb kirakodott mennyiségre és a legkisebb szembőségre vonatkozó műszaki szabályok összeférhetetlenségéből adódó visszadobási gyakorlatokra prioritásként kell tekinteni, mivel ezeket viszonylag egyszerű orvosolni;
28. felszólítja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe a balti-tengeri tőkehal-állományról rendelkezésre álló tudományos szakvéleményeket, mivel e halak esetében a fogások nagy arányát járulékos fogásként jegyezték fel;
29. a következő intézkedéscsomagot javasolja az egyes érintett halászterületek tekintetében:
 - i. A halászatok egyes szegmenseiben visszadobott halak és egyéb fajok pontos mennyiségi és fajösszetételre vonatkozó becsléseinek kidolgozása; ezeket az adatokat a halászoknak, tudósoknak és az összes többi érdekelt félnek megbízhatóként és objektívként kell elfogadniuk.
 - ii. megfelelő körülmények biztosítása valamennyi érdekelt fél teljes körű konzultációja, részvétele és együttműködése érdekében, az egyes időszakokra vonatkozó visszadobás csökkentése célmennyiségének (például 50%-os csökkentés két év alatt) meghatározása előtt; a résztvevők között lennének regionális tanácsadó testületek halászok, tudósok, nemzeti kormányok, a Bizottság és nem kormányzati környezetvédelmi szervezetek; feladatuk lenne a visszaengedések megszüntetésére vonatkozó valamennyi elgondolás feltárása – beleértve a járulékos fogások kirakodását, a technikai intézkedéseket, ideiglenes lezárásokat, lezárt területeket és

egyéb intézkedéseket –, valamint a különféle technikákkal kísérletező halászok számára pozitív ösztönzők ajánlása.

iii. A tervezett végrehajtási időszak végén az eredmények és annak értékelése, hogy a célkitűzéseket elérték-e; a sikeres módszereket beépítik a KHP rendelkezéseibe; amennyiben nem érik el a járulékos fogások csökkentésére vonatkozó célokat, úgy az arányos intézkedések között szankciók kerülnek bevezetésre;

iv. A visszadobással kapcsolatos mennyiségi célkitűzések rendszeres felülvizsgálata, a visszadobás végleges megszüntetése céljából;

v. Visszadobási tilalom elfogadása egy adott halászat vonatkozásában, ha egyik előző intézkedés sem éri el a visszadobások mennyiségének kívánt csökkenését az intézkedések végrehajtásának kezdetétől számított öt éven belül;

30. felhívja a Bizottságot, hogy szenteljen megkülönböztetett figyelmet annak, hogy az intézkedéseket hogyan lehet a harmadik országok vizein halászó uniós halászflokkákra alkalmazni, és kéri, hogy a legszelektívebb halászati felszereléseket tegye a halászati partnerségi megállapodások keretében történő halászat előfeltételeivé;
31. megjegyzi az EU vegyes halászatának sokszínűségét és fontosságát és arra a következtetésre jut, hogy a visszadobás csökkentésére vonatkozó célkitűzéseknek tükrözniük kell ezt a sokszínűséget oly módon, hogy nem minden halászatot köteleznek a visszadobás azonos mértékben való csökkentésére, hiszen az eredeti visszadobási mennyiségük eltérő lehet;
32. hangsúlyozza, hogy ha egyes halászatok tekintetében visszadobási tilalmakat fogadnak el, akkor – az olyan rendellenes ösztönzők elkerülése érdekében, mint például piac megteremtése a kisebb halak, vagy kvóta nélküli halak számára – az ilyen halak bármely körülmények között értékesíthetők; úgy véli, hogy a hajókat kompenzálni lehet az egyébként visszadobott halak partra szállításának költségei tekintetében;
33. megjegyzi, hogy az Európai Halászati Alap (EHA) rendelkezik a szelektívebb halászatra, valamint két halászfelszerelés-cserére vonatkozó kísérleti projekt finanszírozásáról és ösztönzi a tagállamokat, hogy használják ki ezeket a programokat; nagyobb adminisztratív rugalmasságra hív fel az EHA pénzeszközeinek felhasználásában a kísérleti projektek gyors végrehajtása érdekében;
34. rámutat arra, hogy a TAC szabályozási rendszere a visszadobások egyik legfőbb oka és hogy intézkedéseket kell elfogadni az elkerülhetetlenül kifogott szabályos méretű, kvótával nem rendelkező fajok kötelező visszadobásának megelőzésére;
35. ajánlja, hogy a járulékos fogásra vonatkozó kvótákat foglalják bele az összes megengedett fogásba, és hogy minden kirakodott járulékos fogást számoljanak fel a kvóta-előírányzatok terhére; amennyiben egy halászat túllépi a járulékos fogásokra vonatkozó kvótáját, azzal a bezárást kockáztatja, továbbá javasolja, hogy valós idejű bezárást vonjon maga után a fiatal állomány túlzott jelenléte a fogásokban; a kvótát a későbbiekben folyamatosan csökkenteni kell a felszerelések átgondoltabb

szelektivitásának további ösztönzése érdekében;

36. megjegyzi, hogy a tagállamoknak jelenleg a halászati erőforrásoknak a fiatal tengeri élőlények védelmét biztosító technikai intézkedések révén történő megóvásáról szóló 1998. március 30-i 850/98/EK tanácsi rendelet¹ értelmében joguk van a lobogójuk alatt közlekedő hajókra szigorúbb technikai intézkedéseket alkalmazni, amikor azok az EU vizein halásznak; úgy véli, hogy a tagállamoknak nyitottnak kell lenniük új megoldások kipróbálására, amelyeket a Bizottság a hatékonyság tekintetében értékel, valamint bizonyos körülmények között képesnek kell lenniük szelektívebb technikai intézkedéseket alkalmazni a 12 mérföldes part menti övezetükben halászó valamennyi hajóra;
37. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamoknak, a regionális tanácsadó testületeknek, a halászati és akvakultúra-ágazati tanácsadó bizottságnak és azoknak a regionális halászatszabályozási szervezeteknek, amelyekhez az EU tartozik.

¹ HL L 125., 1998.4.27., 1.o.

INDOKOLÁS

Óriási mennyiségű halat dobnak ki évente az európai halászati területeken és világszerte egyaránt. A FAO a globális visszadobások tekintetében két becslést tett közzé: 27 millió tonna (1988–90) és – legújabban – 7–8 millió tonna (1992–2001)¹. Mindkét adat hatalmas pazarlást képvisel, amely tárgya a Bizottság közleményének. A visszadobások károsítják a halállományt, lassítják, illetve megakadályozzák helyreállításukat, kezelésük pedig időt és energiát igényel a halászok részéről.

A Tanács 2003-ban felkérte a Bizottságot, hogy – egy korábbi vitaanyagot² követően – keresse meg a visszaengedések csökkentésének módjait. A Bizottság szerint azóta igen csekély mértékű előrelépés történt. Üdvözölni kell tehát ezt az új kezdeményezést, még akkor is, ha el kell tűnődni azon, hogy vajon ez alkalommal több fog-e megvalósulni.

Az EU a FAO magatartási kódexében kötelezettséget vállalt a visszaengedések csökkentésére (különösen a 8.5. szakaszban), valamint vállalta a FAO 1999. évi, a tengeri madarakra és cápákra vonatkozó cselekvési terveinek végrehajtását (amellyel kapcsolatban eleddig igen keveset értek el). EU-s jogszabály – mint például az alaprendelet 2. cikke³ – is említi a visszadobásokat. Amint azt a Bizottság kimondja: Amint azt a Bizottság kimondja: nem választási lehetőség az, hogy a visszaengedések csökkentésével kapcsolatban semmit nem tesznek.

A KHP a visszaengedésekkel kapcsolatban eredménytelen megközelítéssel él: egyrészt a TAC-okkal kapcsolatos szabályok előírják a kereskedelmi forgalomban előforduló – mind az ivadék, mind pedig a kifejlett – halak nagy mennyiségeinek visszaengedését. Másrészt pedig az e pazarlás csökkentésére irányuló egyedüli kísérletek a halászfelszerelés és halászati gyakorlatok részletekbe menő szabályozásán alapulnak, ami szinte garantáltan arra ösztönzi az ipart, hogy megtalálják e rendeletek megkerülésének módjait. Itt az ideje egy új megközelítésnek, és szerencsére a Bizottság dokumentuma tartalmaz az ennek felismerésére utaló jeleket. Pozitív változás a visszaengedések fogalom meghatározásának oly módon való kiterjesztése, hogy az magában foglalja mind a kereskedelmi forgalomban előforduló, mind pedig a kereskedelmi forgalomban nem lévő fajokat, amelyeket kidobnak.

A visszaengedésekre különböző okok miatt kerül sor, amelyek közül a legfontosabbak:

- a számos halászatban a fenntartható mértéket jóval meghaladó halászati nyomás;
- egyes fajok esetében a halászati felszerelésre vonatkozó előírások és a legkisebb kirakodási méret egymásnak való megfelelésének hiánya;
- a TAC-rendszer, amely megköveteli, hogy a kvóta elérése után kifogott halat engedjék vissza;
- a különböző méretű fajokra irányuló, több fajjal foglalkozó halászat;
- a fogások felértékelése vagy nagyobb, értékesebb halak tartása, és a maradék visszaengedése.

¹ Az utóbbi tanulmány szerzői szerint ezen eltérés részei lehetnek a felszerelés szelektivitásával kapcsolatos javítások.

² COM(2002)0656

³ A 2002. december 20-i 2371/2002/EK tanácsi rendelet

Az ipar jórészt egyáltalán nem mutatott érdeklődést az iránt, hogy megtalálja annak módjait, hogy ne fogjanak méreten aluli vagy a kereskedelmi forgalomban nem lévő halakat. A halászfelszerelésnek az utóbbi évtizedekben történt mélyreható módosításai arra irányultak, hogy azok még nagyobbak, a halászatban pedig még hatékonyabbak legyenek. Viszonylag kevés erőfeszítést fektettek a szelektivitás javítására, hogy elkerüljék olyan halak fogását, amelyekről a halászok tudják, hogy elpusztultan kell azokat eldobniuk. Amint az a regionális tanácsadó testületek állásfoglalásaiból kiderül, az ipar néhány ágazata szerencsére most már elismeri, hogy a visszaengedés komoly probléma. Mások továbbra is ellenállnak: az Europêche kitart amellett, hogy nem akarnak „kényelmetlen helyzetbe kerülni” a visszaengedések csökkentésére irányuló erőfeszítések miatt.

A közleményt kísérő dokumentum¹ rámutat, hogy a fő ok, ami miatt a visszadobások mennyisége ilyen magas az EU-ban az, hogy az általános halászati nyomás túl nagy, ami olyan kimerült állományokat eredményez, ahol a kicsi ivadékhalak vannak jelentős túlsúlyban. Így a visszaengedések csökkentésének egyetlen hatékony módja az általános halászati nyomás csökkentése, amely azzal a többletelőnnyel járna, hogy lehetővé teszi a kimerült és túlhalászott állományok helyreállítását. Ez a részlet hiányzik a közleményből.

A közlemény két választási lehetőséget vesz fontolóra. Az első a **technikai és egyéb szabályozási intézkedések**, beleértve az olyan hagyományos intézkedéseket, mint a lezárt területek és a halászfelszereléssel kapcsolatos, a szelektivitás növelésére irányuló korlátozások, amelyeket azonban ideiglenes valósidejű lezárások és a visszadobások nagy mennyisége esetén a halászterület megváltoztatására irányuló kötelezettségek egészítik ki. A második a **visszadobások tilalma**, amely megköveteli, hogy a halászok rakodjanak ki mindent, amit fognak. A dokumentum elemzi e két megközelítés várható hatásait.

A Bizottság szerint a technikai intézkedésekkel kapcsolatos hagyományos megközelítés túlságosan bonyolult, de az ipar által könnyen megkerülhető szabályokhoz vezetett, úgyhogy ennek folytatásával igen kevés eredmény érhető el. Az előnyben részesített választás a visszaengedési tilalom és bizonyos szabályozási intézkedések alkalmazásának kombinációja.

Mivel a visszaengedések csökkentése azzal fog bekövetkezni, ha a halászok megváltoztatják halászatuk mikéntjét – amely magában foglalja a halászfelszerelés (szembőség, szelektáló ablakok, válogatórácsok) módosításait és innovatív halászati gyakorlatokat (ideiglenesen lezárt területek, halászterületek megváltoztatása, idényszerűen lezárt területek) is –, a kérdés az, hogy hogyan lehet a halászokat erre ösztönözni.

A Bizottság a negatív ösztönzőt – a visszaengedések tilalmának bevezetését – részesíti előnyben azon feltételezés alapján, hogy annyira súlyos terhet jelentene, ha mindent vissza kellene hozni a partra, hogy a halászok hamar megtalálnák ennek elkerülésének módját.

¹ SEC(2007)0380

A visszaengedési tilalom szigorú végrehajtása azonban olyan súlyos nehézségeket okozna, amelyeket a Bizottság esetleg alulértékel:

- a végrehajtás igazolása érdekében a felügyeletet jelentősen meg kellene növelni;
- az általános költségvetési csökkentések időszakában mind a Bizottságban, mind pedig a tagállamokban további személyzetre és forrásokra lenne szükség;
- hal/hulladék óriási áradata érkezne a partra, amitől meg is kell szabadulni;
- a halászokat elegendő mértékben kellene kárpótolni a halak partra rakásának költségéért anélkül, hogy ténylegesen ösztönöznék őket (például új piac kialakításával).

Kevés figyelmet fordítanak az olyan pozitív ösztönzők használatára, amelyekkel azokat a halászokat jutalmazták, akik „jobban” halásznak azzal, hogy nem fognak ki szükségtelen dolgokat, ehelyett halászfelszerelésre és halászati gyakorlatokra vonatkozó, részletes technikai szabályokat állapítanak meg. Különböző választási lehetőségek léteznek a tekintetben, hogy valamiféle előnyt vagy előjogot biztosítsanak azon halászok számára, akik szelektívebb halászfelszerelést vagy halászati gyakorlatokat alkalmaznak, miközben rájuk bízzák, hogy pontosan milyen módszereket használnak. A lehetőségek között szerepelnek a következők:

- lehetővé tenni a szelektívebb halászfelszerelést használó hajók számára több idő eltöltését a tengeren vagy más módon növelni a megengedhető halászati időt;
- preferenciális hozzáférés biztosítása a nem szelektív halászfelszerelést használó hajók előtt lezárt területekhez;
- a szelektívebb halászfelszereléssel rendelkező hajók számára annak lehetővé tétele, hogy olyankor is halászassanak, mikor ez mások számára nem megengedett.

A pozitív ösztönzők alkalmazásának egyik korai példája az 1990-es években a Csendes-óceán keleti részén zsákos kerítőhálóval végzett tonhalhalászat. A delfinfogások csökkentésére irányuló nyomás arra kényszerítette a kerítőhálós hajókat, hogy hálóikat úszó tárgyakra rögzítsék, ami a delfintől eltérő számos faj nagy mennyiségű járulékos fogását eredményezte. A halászok rájöttek, hogy az ő érdekük, hogy csökkentsék a delfinfogásokat, ezért rendszert hoztak létre, hogy hajóspecifikus kvótákat osszanak szét a delfinek vonatkozásában, a kvóta elérése után pedig a hajók már nem halászhattak delfinekre halászhálóval, és más módszerekre kellett váltaniuk. Az eredmények látványosak voltak: a halászok saját módszereket dolgoztak ki a delfinek megőlésének elkerülésére, a delfinhalálozás pedig több tízezerről évente kevesebb mint 1 000-re csökkent.

Ezt az elvet már alkalmazták EU-s jogszabályban. A *norvéghomár*-halászat esetében a válogatóráccsal felszerelt, vonóhálós halászhajók tengeren eltölthető többletnapokat kapnak, ha teljesítik a fogásösszetételre vonatkozó követelményeket (legalább 70% *norvéghomár*, <5% tőkehal). A preferenciális hozzáférés ilyen formáinak a bizonyos kritériumokat teljesítő halászok számára történő biztosítása kiterjedhetne az egész EU-ra – mint a *norvéghomár* esetében – vagy vonatkozhatna egy tagállamra egy kvóta elosztása tekintetében. Ezek egyike sem ütközne a relatív stabilitás koncepciójával.

Az iparág egyik legnagyobb problémájának – visszaengedés, valamint a halak és más fajok óriási mennyiségeinek elpazarlása – megoldása érdekében ez a megközelítés teljes mértékben felhasználja a halászati ipar vitathatatlan szakértelmét. A fénykép¹ megmutatja, hogy a járulékos fogás milyen drasztikusan csökkenthető szelektív halászfelszerelés alkalmazásával.

A halászati ipar egyes szegmensei már bizonyították hajlandóságukat és képességüket arra, hogy innovatív technikákat dolgozzanak ki a visszaengedések megelőzése érdekében.

- A Biscay-öbölben a francia vonóhálós *norvéghomár*-halászatban részt vevők 2002 óta kísérleteznek a felszerelés módosításával a kisebb *norvéghomár* és bizonyos halak – például a kisebb tőkehal – fogásainak csökkentése céljából. A válogatórács és a zsákvégekben vagy azok elején elhelyezett négyzet alakú hálószemek kombinációja igen jelentős csökkenést eredményez, de a *norvéghomár* vonatkozásában a problémák továbbra is fennmaradnak, a munka pedig folytatódik. A négyzet alakú hálószemek használatát először maga az ipar (2004), majd az EU (2006) tette kötelezővé a halászatban.
- 2007. szeptember 1-jétől kezdve a skót ipar – a skót vezetéssel együttműködve – valósidejű lezárások önkéntes rendszerét indította el az ICES IV. és VI. területén. Ha a hajón tartózkodó megfigyelők tőkehal-fogásokat mutatnak ki (pontosan meghatározva halászati óránként 60 tőkehal), akkor további mintákat vesznek és – amennyiben ez bebizonyosodik – 15 négyzetmérföld lezárt területet hoznak létre

¹ Dr. Andy Reville, CEFAS (Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science), Lowestoft Laboratory, Parkfield Road, Lowestoft, Suffolk NR33 0HT, Egyesült Királyság

egy 21 napos időszakra. A többi tagállamból érkező hajókat a rendszer¹ betartására ösztönzik.

- 2004. február 1-je óta a svéd szabályozások megkövetelik a válogatórács használatát a *norvéghomár*-halászó vonóhálós hajóknál, amelyek igen hatékonyak bizonyultak az ivadék *norvéghomár* és a kereskedelmi forgalomban előforduló halak visszaszállásának csökkentésében. Ezek a rendeletek csak azokra a svéd hajókra vonatkoznak, amelyek Kattegat 3 mérföldes part menti övezetében és Skagerrak 4 mérföldes part menti övezetében működnek, nem vonatkoznak viszont azokra a norvég vagy dán hajókra, amelyek a svéd part menti övezetben való halászatra feljogosító kétoldalú megállapodások előnyeiből részesülnek, mivel – a halászat esetében az EU „kizárólagos hatásköre” miatt – a KHP igen kevés teret hagy a tagállamoknak az innovatív intézkedésekre a halállományok megőrzése tekintetében.

A halászati ipar anélkül is ki tud dolgozni a visszaengedések csökkentésére irányuló módszereket, hogy túlzottan részletes technikai intézkedésekkel szabályoznák, feltéve, hogy elégséges ösztönző áll rendelkezésre. Például az egyik ok, amiért a francia *norvéghomár*-halászat vizsgálandó kezdett, az a szembőség 70mm-ről 100mm-re való esetleges módosítása miatti aggodalom volt.

Mivel mind a visszaengedések okai, mind pedig az azok csökkentése miatt szükséges intézkedések halászatonként eltérőek, egy egységes megoldás nem fog működni a Közösség egészében. A legjobb megközelítés valószínűleg az olyan pozitív ösztönzők kombinációja, amelyek célja a halászok arra való buzdítása, hogy megfelelő módszereket dolgozzanak ki, amely ösztönzőket az egyre súlyosabb negatív ösztönzők lehetőségével erősítenek meg akkor, ha nem születnek elégséges eredmények.

Például egy vagy több kísérleti halászterületet lehetne kiválasztani, amely esetben prioritást élveznének a legmagasabb visszaengedési aránnyal vagy különösen sérülékeny fajokkal (cápák, tengeri madarak stb.) rendelkezők. Ennek megfelelően dokumentált és elismert visszaengedési aránnyal kell rendelkeznie: alapvető fontosságú, hogy a visszaengedések mértékére vonatkozó adatokat valamennyi érintett – beleértve az ipart is – elfogadja. Szemléltetésként tételezzük fel, hogy a visszaengedési arány meghaladja a kifogott halak felét – 30% ivadékhal és 25% akaratlanul kifogott faj. A halászok kétéves időszakot kaphatnának arra, hogy a visszaengedések csökkentésére irányuló technikákkal kísérletezzenek, a cél pedig az, hogy mindkét típust (ivadékok és más fajok) a felével csökkentsék. Ezen időszak végén a bevált technikákkal kiegyenlítik az EU jogszabályi bázisát, amint azt a francia *norvéghomár*-halászattal kapcsolatban is tették. Ha az eredmények nem megfelelőek, akkor előírnák a szembőség jelentős növelését. Egy másik kétéves időszak után – amennyiben a helyzet nem javult – visszaengedési tilalmat írnának elő az adott halászterületen. Amíg e kísérleti halászterületekkel foglalkoznak, a többi halászterületen értékelnék a visszaengedések mértékét.

Szükség van valamennyi érintett – különösen a halászati ipar, de a különféle állami

¹ A rendszerre vonatkozó adatokat a következő címen teszik majd közzé:
<http://www.scotland.gov.uk/realtimelclosures>

szereplők, piaci szövetségek, nem kormányzati szervezetek és más érdekeltek – együttműködésére, valamint vitafórumra és az elképzelések cseréjének fórumára. Ez történhet a termelői szervezetek, a halászok nemzeti szövetségeinek vagy a regionális tanácsadó testületek szintjén, illetve egy, az e célból létrehozott szervezet szintjén. Az ipar motiválása létfontosságú: elsősorban pozitív ösztönzőkkel, továbbá – ezek kudarca esetén – valamiféle szankcióval; az ipar saját érdeke a visszaengedések csökkentése, saját összképe érdekében és a halállományok státuszának javítása céljából.

Fentebb említésre kerültek a pozitív ösztönzőkre vonatkozó javaslatok, de kétségetlen, hogy más ilyen ösztönzők is léteznek. Ugyanígy nem az egyetlen lehetséges negatív ösztönző a teljes visszaengedési tilalom. Egy másik elgondolás lehetne az, hogy a TAC-ot célkvótára és járulékos fogási kvótára bontsák. A fajokat járulékos fogásként kifogó halászhajók a járulékos fogási kvótából halásznának, és e kvóta elérését követően kötelezni lehetne őket, hogy fejezzék be a halászatot vagy „szerezzenek” kvótát másik ágazattól. Ehhez hasonló rendszert vezettek be Izlandon – láthatólag némi sikerrel. Ezt meg lehetne tenni akár az EU egész TAC-rendszerén belül, vagy akár tagállami szinten, amikor hajóik számára a hozzáféréseket szétosztják. Mivel a jelenlegi TAC-rendszer egy kényes politikai kompromisszum eredménye, valamint a visszaengedések egyik fő oka, a TAC-rendszer bármely módosítását igen alaposan át kell gondolni annak elkerülése érdekében, hogy a visszaengedéssel kapcsolatos helyzet még rosszabbra forduljon.

A visszaengedési tilalomra vonatkozó javaslatok némelyike kihatással van a jogokon alapuló irányításról – mint például a kvótaátadásról – folyó vitára.

Mindez pénzt igényel. Az EHA rendelkezik kidolgozandó kísérleti projektekről és szelektívebb halászfelszerelés kipróbálásáról (41. cikk), valamint két halászfelszerelés-csere kifizetéséről (25. cikk). Az EHA-pénzek e célból történő kiosztása a tagállamok előjoga. Az Alap módosítható, hogy lehetővé váljon annak rugalmasabb felhasználása az információcsere új technikái tekintetében egyes új intézkedések – mint például valósídejű lezárások vagy más kezdeményezések – megkönnyítése érdekében. Fel kell tárnai az ipari finanszírozási forrásokat, mint például a fogások méretén alapuló lefőlözést vagy a TAC-nak egy rögzített, kisebb százalékát a kutatási és megfigyelési programok finanszírozására fordítani. Emellett – ha visszaengedési tilalmat rónak ki – az ezek értékesítéséből származó bevételt is lehetne finanszírozási forrásként használni.

A fent említett egyes elgondolások lényegesen több bizalmat és együttműködését igényelnek a különféle szereplők részéről, mint ahogyan az olykor nyilvánvaló. Például a valósídejű lezárások rendszere egy olyan intézményi keret létrehozását teszi szükségessé, amely lehetővé teszi, hogy a korábban megállapított kritériumok alapján gyorsan lehessen döntést hozni, továbbá hogy azt mindenki betartassák. Jelenleg a tagállamok nem jogosultak a part menti vizeken halászó többi hajóra vonatkozóan technikai intézkedéseket megszabni. Ezt talán lehetővé kellene tenni. Emellett elő lehetne írni egy olyan mechanizmust, amelynek keretében a tagállamok közösen léphetnének fel a KHP-vel összefüggésben, és amelynek keretében anélkül állapotodhatnának meg egy meghatározott intézkedésben, hogy azt először a Tanács egészével kellene elfogadtatniuk.

Az EU flottája a világ valamennyi nagy óceánján halászik, beleértve egyes olyan halászerületeket is, amelyekről köztudott, hogy magas visszaengedési szinteket

produkálnak, mint például a vonóhálós garnélarák-halászat vagy a kerítőhálós tonhalhalászat a sodortatott eszközökkel való halászat esetében. Az EU-s vizeken a visszaengedések csökkentésére tett intézkedéseket alkalmazni kellene az EU-s lobogó alatt halászó hajókra, bárhol is működnek azok.

Befejezésül: melegen üdvözölni kell a Bizottság közleményét még akkor is, ha el kell ítélni a Bizottság, a tagállamok és az ipar által az öt évvel ezelőtti közlemény óta tett előrelépések csaknem teljes hiányát. A Bizottság gyorsan kíván cselekedni azzal, hogy 2008-ban a technikai intézkedésekről szóló új rendeletbe be kíván emelni bizonyos szempontokat. Remélhetőleg olyan a politikai környezet, hogy a tagállamok és az ipar pozitívan fog reagálni, és használni fogják képzelőerejüket és elkötelezik magukat a visszaengedések csökkentése mellett. Erre már régóta szükség lett volna.

11.10.2007

VÉLEMÉNY A KÖRNYEZETVÉDELMI, KÖZEGÉSZSÉGÜGYI ÉS ÉLELMISZER-BIZTONSÁGI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL

a Halászati Bizottság részére

az európai vizeken folytatott halászat vonatkozásában a nemkívánatos járulékos fogások csökkentésére és a visszadobás gyakorlatának megszüntetésére irányuló politikáról (2007/2112(INI))

A vélemény előadója: Chris Davies

JAVASLATOK

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság felhívja a Halászati Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

1. üdvözli a Bizottság javaslatát mint az első olyan kísérletet, amely a járulékos fogások problémájának mélyére kíván ásni, de hangsúlyozza, hogy sürgősen ki kell dolgozni e környezetvédelmileg fenntarthatatlan, erkölcsstelen és sokszor a teljes halfogás 90%-át kitevő gyakorlat megszüntetésére vonatkozó rendeleteket;
2. hangsúlyozza, hogy az EU szakpolitikájának hatékonyan kell kezelnie a járulékos fogások különböző típusait (beleértve, de nem kizárólag, a gerincteleneket, a korallokat, a tengeri emlősöket, a madarakat és a teknősöket) és a környezetbarát fogási módszereket kell támogatnia, amelyek nem veszélyeztetik a tengeri biodiverzitást és nem okoznak felesleges károsodást más élő szervezetekben sem;
3. úgy véli, hogy tekintettel a halak igen eltérő tulajdonságaira, nagy jelentősége van annak, hogy testre szabott halászati előírások készüljenek, amelyek révén jelentősen csökkenthető az egyes halászati területeken visszadobott halak mennyisége; úgy véli azonban, hogy a járulékos fogási kvóták soha nem haladhatják meg a 25%-ot, ezért azt javasolja, hogy automatikusan halászati tilalom lépjen hatályba, ha egy halfaj esetében túllépik ezt a járulékos fogási kvótát;
4. bár a járulékos fogás mint általános gyakorlat nem menthető, elismeri, hogy néhány fajról közismert, hogy elengedésük után magas köztük a túlélési arány, és hogy az ezekre és a veszélyeztetett és védett fajokra vonatkozó halászati tilalomtól való

eltérést engedélyezni kell, amennyiben túlélési képességük megfelelően alátámasztott tudományos tényekkel kimutatható;

5. hangsúlyozza, hogy fontos a működőképes ellenőrzési rendszer a visszadobási tilalom bevezetését követően; felhívja a figyelmet arra, hogy a visszadobott halmennyiségre vonatkozó ismeretek hiánya hátrányosan hat a halállomány méretére és a halpusztulásra vonatkozó becslésekre, valamint megnehezíti a méretkövetelményeknek meg nem felelő halak kifogásának megakadályozására irányuló intézkedések kiértékelését; felszólítja a Bizottságot újabb megfigyelési technikák kidolgozására, továbbá ezzel összefüggésben felhívja a figyelmet az elektronikus hajónapló által kínált lehetőségekre;
6. felszólítja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe a balti-tengeri tőkehal-állományról rendelkezésre álló tudományos szakvéleményeket, mivel e halak esetében a fogások nagy arányát járulékos fogásként jegyezték fel;
7. felszólítja a Bizottságot, hogy fogadja el a cápákra vonatkozó stratégia tekintetében már régóta esedékes javaslatot;
8. felszólítja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az albatroszokról rendelkezésre álló tudományos szakvéleményeket, mivel jelenleg ezek a madarak – különösen a horogsoros halászat során – olyan nagy mennyiségben pusztulnak el, hogy az a kipusztulásuk veszélyét vetíti elő;
9. ragaszkodik ahhoz, hogy prioritást élvezzen a legnagyobb kárt okozók, vagyis azon halászati típusok megállítása, amelyek a legnagyobb mértékű és legszéleskörűbb visszadobási gyakorlatot folytatják, például a merevítőrudas zsákhálók, a norvég rák fogására alkalmas vonóhálók és a marénák fogására alkalmas vonóhálók;
10. javasolja, hogy a legkisebb kirakodott mennyiségre és a legkisebb szembőségre vonatkozó műszaki szabályok összeférhetetlenségéből adódó visszadobási gyakorlatokra prioritásként kell tekinteni, mivel ezeket viszonylag egyszerű orvosolni;
11. ajánlja, hogy a járulékos fogásra vonatkozó kvótákat foglalják bele az összes megengedett fogásba, és hogy minden kirakodott járulékos fogást számoljanak fel a kvóta-előirányzatok terhére; amennyiben egy halászat túllépi a járulékos fogásokra vonatkozó kvótáját, azzal a bezárást kockáztatja, továbbá javasolja, hogy valós idejű bezárást vonjon maga után a fiatal állomány túlzott jelenléte a fogásokban; a kvótát a későbbiekben folyamatosan csökkenteni kell a felszerelések átgondoltabb szelektivitásának további ösztönzése érdekében;
12. hangsúlyozza, hogy a fokozatos tilalomtól függetlenül pozitív ösztönzőket is ki kell dolgozni a legjobb rendelkezésre álló technológia alkalmazására való ösztönzés érdekében a szelektivitás, a felszerelések cseréje, a (valós idejű) bezárások és a változó halászterületek tekintetében;
13. hangsúlyozza, hogy az új szabályozás hatékonysága az Európai Unió halászati területeinek tudományos vizsgálataiból eredő eredmények megfelelő

felhasználásától, valamint az egyes vizek egyedi – egyrésztől azok elhelyezkedéséből és a tengeri organizmusok sokféleségéből, másrésztől pedig az évek óta szokásos fogási gyakorlatokból adódó – jellemzőinek figyelembevételétől függ;

14. javasolja a nem szelektív felszerelések aktív ellenzését adók és díjak révén, valamint a pusztító hatású felszerelések – így a számos fenék-vonóhálós halászatokban használtak – tilalmát;
15. ezzel összefüggésben különösen felhívja a figyelmet a fészítőrudas zsákhálóval folytatott halászatra, amelynél a járulékos fogási kvóta bizonyos esetekben meghaladhatja akár a 60%-ot is, ezért a fészítőrudas zsákhálóval folytatott halászat azonnali betiltására szólít fel;
16. ragaszkodik ahhoz, hogy a visszadobás egyik fő okát – a piac által megkövetelt visszadobást – illegálissá kell nyilvánítani, és az azt lehetővé tevő felszereléseket – fedélzeti válogató rácsokat a nyílt tengeri halászhajókon – be kell tiltani;
17. felhívja a Bizottságot, hogy szenteljen megkülönböztetett figyelmet annak, hogy az intézkedéseket hogyan lehet a harmadik országok vizein halászó uniós halászflokkákra alkalmazni, és kéri, hogy a legszelektívebb halászati felszereléseket tegye a halászati partnerségi megállapodások keretében történő halászat előfeltételeivé;
18. az Európai Parlament ipari halászatról, valamint a halliszt- és halolajtermelésről szóló, 2007. július 10-i állásfoglalásával (2004/2262(INI))¹ összhangban felszólítja a Bizottságot, hogy az ipari halászati ágazat lehetőségei tekintetében végezzen vizsgálatokat és/vagy folytasson kísérleti projektet, valamint a visszadobásokat úgy kezelje, hogy azok semmilyen körülmények között se vezethessenek az erőforrások túlzott kimerítéséhez.

¹ Elfogadott szövegek, TA(2007)0327.

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	3.10.2007
A zárószavazás eredménye	+ : 36 - : 0 0 : 1
A zárószavazáson jelen lévő képviselők	Adamos Adamou, Johannes Blokland, John Bowis, Frieda Brepoels, Hiltrud Breyer, Dorette Corbey, Chris Davies, Avril Doyle, Anne Ferreira, Matthias Groote, Satu Hassi, Jens Holm, Eija-Riitta Korhola, Urszula Krupa, Marios Matsakis, Linda McAvan, Roberto Musacchio, Riitta Myller, Péter Olajos, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Guido Sacconi, Karin Scheele, Richard Seeber, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Antonios Trakatellis, Anja Weisgerber, Glenis Willmott
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Giovanni Berlinguer, Philip Bushill-Matthews, Bairbre de Brún, Duarte Freitas, Genowefa Grabowska, Karsten Friedrich Hoppenstedt
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (178. cikk (2) bekezdés)	

ELJÁRÁS

Az elfogadás dátuma	22.11.2007
A zárószavazás eredménye	+ : 23 - : 1 0 : 3
A zárószavazáson jelen lévő képviselők	Jim Allister, Stavros Arnaoutakis, Elspeth Attwooll, Iles Braghetto, Niels Busk, Paulo Casaca, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Avril Doyle, Carmen Fraga Estévez, Duarte Freitas, Ioannis Gklavakis, Alfred Gomolka, Pedro Guerreiro, Heinz Kindermann, Rosa Miguélez Ramos, Philippe Morillon, James Nicholson, Willi Piecyk, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Cornelis Visser
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Ole Christensen, Josu Ortuondo Larrea, Carl Schlyter
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (178. cikk (2) bekezdés)	Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf